

ΩΣ ΕΔΩ ΜΕ ΤΗΝ

Άριβι Πόκετ!

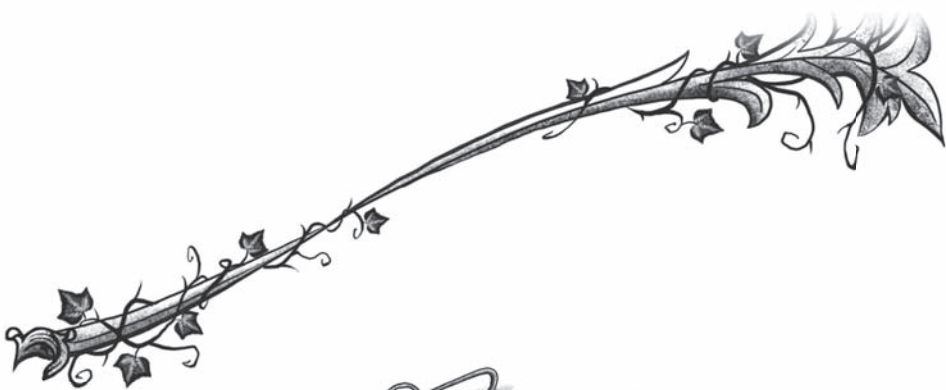

ΒΙΒΛΙΟ 3

ΚΑΛΕΜΠ ΚΡΙΣΠ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

1

«Γιατί κόβουμε ταχύτητα;»

Δεν κοιμόμουν κανονικά. Απλώς λαγοκοιμόμουν, όπως κάνουν οι νεαρές κυρίες στα πολύωρα μακρινά ταξίδια με άμαξες. Στόμα ορθάνοιχτο. Κεφάλι γερμένο πίσω με χάρη. Πού και πού κάποιο μελωδικό ρουθούνισμα ξέφευγε από τη μύτη μου. Η στάση μου ήταν πολύ κομψή και ευγενική.

«Οδηγέ, γιατί κόβουμε ταχύτητα;» Ήταν η γυναίκα. Φαινόταν ιδιαίτερα εκνευρισμένη. «Απέχουμε χιλιόμετρα απ' την επόμενη στάση μας. Αυτό που κάνετε είναι ιδιαίτερος ασυνήθιστο».

Ο γαλήνιος υπνάκος μου δεν μπορούσε να συναγωνιστεί ένα τόσο θορυβώδες πλάσμα. Καθώς εκείνη συνέχιζε να φλυαρεί για «απρογραμματίστες στάσεις», εγώ συνειδητοποίησα ξαφνικά το κροτάλισμα

των παραθύρων και τον θόρυβο από τις ρόδες της άμαξας που έσθηνε καθώς πήγαινε να σταματήσει.

«Συγγνώμη». Ένωσα ένα δυνατό σκούντημα στα πλευρά. «Θα σε πείραζε να κάνεις πιο πέρα;»

Κάποιος με έσπρωξε στο πλάι και σφηνώθηκε ανάμεσα σ' εμένα και στο παράθυρο. Τα μάτια μου άνοιξαν μονομιάς. «Τι κάνετε, τρελή αγελάδα;»

Ήταν η καθωσπρέπει Αμερικάνα – η δεσποινίδα Φιντς. Εκείνη που είχε σοκαριστεί τρομερά μαθαίνοντας ότι έκανα το ταξίδι προς το Λονδίνο μόνη μου. «Δεν μπορώ να δω τον δρόμο από τη θέση μου κι επιθυμώ να μάθω γιατί σταματάμε εντελώς ξαφνικά». Σούφρωσε τα χείλη της και έσμιξε τα φρύδια. «Είναι *ιδιαιτέρως* ασυνήθιστο».

Τώρα βρισκόμουν ζουληγμένη πάνω σε έναν όμορφο νεαρό άντρα, που κοιμόταν βαθιά έχοντας ένα αντίτυπο του *Ντέιβιντ Κόππερφιλντ* πάνω στο στήθος του, ενώ στην απέναντι πλευρά κάθονταν τρεις ασπρομάλλες αδερφές κι έπλεκαν ασορτί κίτρινα-μπλε κασκόλ. (Δεν ήξερα τα ονόματά τους αλλά είμαι σχεδόν σίγουρη πως ονομάζονταν Πινέζα –λόγω ύψους–, Μυτόγκα και Κακίστρω).

«Απόλυτα κατανοητό» είπα εμβολίζοντας τη δεσποινίδα Φιντς με τον ώμο μου. «Σε τελική ανάλυση, για ποιον άλλο λόγο να ταξιδεύει κανείς με άμαξα, αν όχι για να του επιτεθούν δίκαια ενώ κοιμάται;»

Η δεσποινίδα Φιντς τράδηξε την κουρτίνα. «Καλά, λυπάμαι γι' αυτό» είπε, αν και δεν ακουγόταν τρομερά λυπημένη. «Αν και ήταν μόνο ένα μικρό σκούντημα».

«Η αλήθεια να λέγεται» συμφώνησα με όλη μου την καρδιά. «Είμαι σίγουρη ότι ένιωσα πως ήταν φοβερά οδυνηρό επειδή ο Θεός σάς έχει ευλογήσει με χέρια ξυλοκόπου».

Η δεσποινίδα Φιντς ανοιγόκλεισε τα μάτια της εξοργισμένη. Κοίταξε τα χέρια της. «Εγώ... συνήθως λένε πως είμαι κομψή και γεμάτη χάρη».

«Πράγμα που κάνει τα χοντρά και πρησμένα σας μπράτσα ακόμα πιο εκπληκτικά». Τη χτύπησα στο γόνατο όπως κάνουν οι νέες φίλες. «Θα 'πρεπε να πιάσετε δουλειά σε τσίρκο, αγαπητή. Θα βγάζατε μια περιουσία».

Εκείνη συνοφρυώθηκε, κούνησε το κεφάλι της αποδοκimasτικά και ρουθύνισε· έτσι κάνουν οι Αμερικανοί για να δηλώσουν ότι διασκεδάζουν με όλη τους την ψυχή. Έπειτα γύρισε και κοίταξε από το παράθυρο. «Είναι τόσο σκοτεινά εκεί έξω που δε βλέπω σχεδόν τίποτα».

Πράγμα που ήταν πέρα για πέρα αληθινό. Παρότι το ρολόι μου έλεγε δύο το απόγευμα, η θέα έξω απ' το παράθυρο ήταν ζοφερή – σκοτεινά σύννεφα κρέμονταν απίστευτα χαμηλά κι αναδεύονταν σαν καπνός από φούρνους που έκαιγαν.

Ξανακάθισα στη θέση μου και αναστέναξα. Σκεφτόμουν πού βρισκόμουν. Και γιατί. Η άμαξα κατευθυνόταν στο Λονδίνο. Κι εγώ πήγαινα εκεί για έναν πολύ σοβαρό λόγο. Για να σώσω τη Ρεβέκκα και να τη φέρω στο σπίτι (η οδός Γουίνσλοου ήταν το μοναδικό μέρος που μου επέτρεπε να μεταδώ κατευθείαν

στον Οίκο Πρόσπα). Για να ανακαλύψω γιατί εκείνοι οι φρουροί που την κρατούσαν φυλακισμένη φαίνονταν να με αναγνωρίζουν. Και για να ελευθερώσω την Αναστασία Ράντκλιφ από κείνο το φρικτό τρελοκομείο στο Ίσλινγκτον και να την οδηγήσω κοντά στο παιδί της από το οποίο την είχαν χωρίσει με σκληρότητα. Αλλά εκείνη τη στιγμή η άμαξα είχε σταματήσει. Και για πρώτη φορά αυτό μου φάνηκε ιδιαίτερα αλλόκοτο. «Τι βλέπετε, δεσποινίδα Φιντς;»

«Όχι και πολλά» απάντησε. «Όμως ο οδηγός κατεβαίνει».

«Κάτι υπάρχει στον δρόμο» είπε η Μυτόγκα, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρό της.

«Τι μπορεί να είναι;» ρώτησε η Πινέζα.

Η Κακίστρω χτύπησε τα δάχτυλά της προς το μέρος μου λες και ήμουν κανίς. «Μικρή, πήγαινε να πεις στον οδηγό να περάσει γύρω από ό,τι είναι αυτό που μπλοκάρει τον δρόμο. Πες του ότι οι αδερφές μου κι εγώ πρέπει να βρισκόμαστε στο Λονδίνο μέχρι τις εννιά, διαφορετικά θα χάσουμε το βαπόρι μας».

Κι ενώ είναι απόλυτα σαφές πως μισώ να κάνω ό,τι μου λένε –ειδικά όταν μου το λένε αγενείς γριές καρκαάξες– ήθελα πράγματι να ανακαλύψω τι μας καθυστερούσε. Οπότε στριμώχτηκα μπροστά από τη δεσποινίδα Φιντς και δγήκα από την άμαξα. Χωράφια με πυκνοφυτεμένο σιτάρι ξεκινούσαν από την άκρη του δρόμου· τα απειλητικά σύννεφα που προμήνυαν καταιγίδα χρωμάτιζαν τα χρυσαφιά στάχυα στην απόχρωση της καφέ σκουριάς. Στο βάθος διέ-

κρίνα ένα μουρμουρητό από ταραγμένες φωνές – αλλά μόνο όταν πέρασα μπροστά από τα άλογα και είδα καθαρά τον δρόμο κατάλαβα τον λόγο.

Ένα μικρό κάρο φορτωμένο με μπαούλα είχε αναποδογυρίσει. Ο οδηγός κειτόταν στο έδαφος κι αίμα έσταζε από το κεφάλι του. Μια χοντρέλα στεκόταν λίγο πιο πέρα κλαίγοντας δυνατά, ενώ ο οδηγός μας, ο κύριος Άνταμς, έλυνε δυο μαύρους επιβήτορες που ήταν ζεμένοι στο κάρο.

Όταν ελευθέρωσε τα άλογα, ο κύριος Άνταμς έσκυψε για να φροντίσει τον πληγωμένο άντρα, που περισσότερο ανησυχούσε, απ' ό,τι φαινόταν, για το κάρο του. Καθώς οι δυο οδηγοί συζητούσαν τι είχε συμβεί, ο κύριος Άνταμς έδειξε μια μικρή αγροικία στο δάθος και είπε ότι κάποια επιπλέον χέρια θα βοηθούσαν την κατάσταση.

«Να πάω να σημάνω συναγερμό;» είπα πρόθυμα.

«Θα μπορούσα να είχα σκοτωθεί!» στρίγκλισε η κοντόχοντρη γυναίκα. «Είναι θαύμα που δεν έσπασα τον λαιμό μου!»

«Έχετε τραυματιστεί, κυρία;» ακούστηκε μια φωνή πίσω μου. Γύρισα και είδα τη δεσποινίδα Φιντς που κοιτούσε τη σκηνή συνοφρυωμένη. «Μπορώ να βοηθήσω;»

«Έπεσα πάνω στον ώμο μου» είπε η γυναίκα αρπάζοντας το μπράτσο της «και με πονάει πάρα πολύ». Ξανάβαλε τα κλάματα. «Θα μπορούσα να είχα σκοτωθεί».

«Τι συνέβη;» τη ρώτησα.

Εκείνη έδειξε τον πληγωμένο άντρα. «Οδηγούσε σαν τρελός, να τι συνέβη!»

Και τότε άρχισε να βρέχει· ο άνεμος έσπρωχνε τη βροχή πότε από δω, πότε από κει, προς κάθε κατεύθυνση.

«Κακόμοιρη γυναίκα» είπε σοβαρά η δεσποινίδα Φιντς. «Έλα στην άμαξα μαζί μας για να προφυλαχτείς. Θα στείλουμε να φωνάξουν έναν γιατρό».

«Αχ, τι ευγενικό αυτό που λέτε» είπε η γυναίκα «αλλά πρέπει να μείνω εδώ για να προσέχω τα υπάρχοντά μου». Έγνεψε με το κεφάλι προς το μέρος μου. «Ίσως θα μπορούσε να μου κρατήσει συντροφιά το κορίτσι. Πρέπει να ομολογήσω ότι είμαι τρομερά τσιτωμένη».

Η δεσποινίδα Φιντς βρήκε την ιδέα αυτή εξαιρετική· με έσπρωξε προς την κυρία που κλαψούριζε κι επέστρεψε διαστικά στην άμαξα. Η γυναίκα έπιασε το χέρι μου σφιχτά μέσα στα δικά της κι επανέλαβε πόσο κοντά στον θάνατο είχε βρεθεί. Πρόσεξα ότι έριχνε διαρκώς κλεφτές ματιές στον δρόμο πίσω μας.

«Το χτύπημα στο κεφάλι σου είναι άσχημο» είπε ο κύριος Άνταμς βοηθώντας τον οδηγό να σηκωθεί όρθιος.

«Έχω πάθει και χειρότερα» είπε ο οδηγός μορφάζοντας από τον πόνο. «Απλά... πρέπει να ξεκουραστώ για λίγο».

Ο κύριος Άνταμς βοήθησε τον οδηγό να πάει κούτσα κούτσα στην άκρη του δρόμου, όπου τον έβαλε να καθίσει με προσοχή. Αλλά εγώ δεν έδινα πολλή

προσοχή – επειδή το βλέμμα μου εξακολουθούσε να είναι καρφωμένο στο παχύσαρκο πλάσμα που είχε γραπώσει το χέρι μου. Για δεσποσύνη που κινδυνεύει ήταν εντυπωσιακά ψωμωμένη. Μάτια σαν κουμπότρυπες, τρομερά κοντά μεταξύ τους. Δέρμα γεμάτο με τόσο πολλά βαθουλώματα και εξογκώματα που θύμιζε αφράτη τηγανίτα. Φρύδια παχιά. Μύτη που στα μισά έστριβε απότομα προς τα δεξιά. Υποψία από μουστάκι. Γενικά, ήταν τρομερά πειστική. Αλλά όχι στα δικά μου μάτια. Επειδή εγώ ήξερα πολύ καλά ποια καρδοκούσε κάτω από κείνη την πανέξυπνη μεταμφίεση.

«Πολύ εντυπωσιακό, δεσποινίς Όλγουεις» είπα τραβώντας απότομα το χέρι μου από τα δικά της. «Το αναποδογυρισμένο κάρο, ο πληγωμένος οδηγός – όλα φαίνονται τόσο αληθινά».

Η κακούργα έκανε ένα βήμα πίσω ξαφνιασμένη. «Τι στο καλό εννοείς;» ξεφώνισε. «Κόντεψα να πεθάνω! Θα μπορούσα να είχα σπάσει τον...»

«Ναι, ναι, βέβαια. Ο λαιμός σας θα μπορούσε να είχε σπάσει και να είχε ξεκολλήσει από το κεφάλι σας. Αλλά κάτι τέτοιο δε συνέβη, επειδή όλο αυτό το πράγμα είναι μια φοβερή παγίδα. Κι εγώ είμαι πολύ έξυπνη για να πέσω μέσα».

«Παραληρείς». Η σατανική γυναίκα κοίταξε τον κύριο Άνταμς. «Ακούσατε τι μου είπε; Το κορίτσι είναι τρελό!»

Ο ουρανός σαν να τραντάχτηκε έντονα ενώ ο κύριος Άνταμς έβλεπε το πιγούνι του και με παρατηρού-

σε. «Δεν μπορώ να εκφέρω γνώμη για το μυαλό της» είπε αργά. «Το μόνο που ξέρω είναι ότι ταξιδεύει μόνη της και δεν έχει αποσκευές».

«Ορίστε!» ξεφώνισε η γυναίκα. «Τι είδους παιδί ταξιδεύει από τη μία άκρη της χώρας στην άλλη μόνο του, χωρίς υπάρχοντα;»

Οι υστερικές κατηγορίες έχουν την τάση να τραβούν τα πλήθη – και γι' αυτό τον λόγο οι τρεις ζαρωμένες αδερφές είχαν βγάλει τα κεφάλια τους από την πόρτα της άμαξας και κοιτούσαν με το στόμα ανοιχτό, έξαλλες. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» είπε ενθουσιασμένη η Μυτόγκα.

«Αυτό το κορίτσι με κατηγορήσε πως είμαι απατεώνισσα!» τσίριξε η ύπουλη γυναίκα.

Οι τρεις αδερφές άφησαν ταυτόχρονα μια πνιχτή κραυγή.

«Μα είναι απατεώνισσα» δήλωσα δείχνοντας το κάθαρμα. «Λίγους μήνες πριν είχε μασκαρευτεί σε κοντόχοντρη διβλιοθηκάριο. Και τώρα έχει μεταμφιεστεί και πάλι. Κάτω απ' αυτό το ασσούμπαλο έκρωμα κρύβεται μια πέρα για πέρα δόλια διβλιοφάγος. Βρίσκεται εδώ για να με αιχμαλωτίσει και να με κάνει μαριονέτα της, υποχείριό της».

Οι αδερφές άφησαν και πάλι μια πνιχτή κραυγή. Ο κύριος Άνταμς κούνησε το κεφάλι του αποδοκιμαστικά. Και η τερατώδης μεταμφιεσμένη γυναίκα άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Τι αριστοτεχνική παράσταση έδινε η δεσποινίδα Όλγουεϊς!

«Τι συμβαίνει;» Η δεσποινίδα Φιντς ερχόταν προς

το μέρος μας με τα χέρια σταυρωμένα. «Και γιατί χαζεύουν όλοι το κορίτσι;»

«Έκανε κάποιες καταγγελίες» είπε σοβαρά ο κύριος Άνταμς.

«Τι είδους καταγγελίες;» είπε η δεσποινίδα Φιντς. Ανέπτυξα και πάλι την υπόθεσή μου.

Η δεσποινίδα Φιντς άκουσε. Έπειτα αναστέναξε. «Κατάλαβα».

Ούτε κι εκείνη με πίστευε!

«Δεν πρέπει να ρίχνουμε ευθύνες στο παιδί» είπε το μεταμφιεσμένο κάθαρμα, κουνώντας το κεφάλι του. «Ξέρω έναν γιατρό στο επόμενο χωριό – συνεχίστε εσείς τον δρόμο σας και θα πάω εγώ η ίδια το παιδί εκεί και θα φροντίσω να λάβει τη βοήθεια που χρειάζεται».

Οι συνταξιδιώτες μου φαίνεται ότι θεώρησαν λογική την πρότασή της. Ως εκ τούτου, απαιτούνταν επείγουσα δράση. «Κοιτάξτε!» είπα κατηγορηματικά. «Θα αποδείξω ότι όσα λέω είναι αλήθεια».

Χίμηξα στην απατεώνισσα και γράπωσα τη στραβή της μύτη, τραβώντας τη δυνατά για να αποδείξω ότι είχα δίκιο. Μόλις η δεσποινίδα Φιντς και οι υπόλοιποι θα έβλεπαν την ψεύτικη μύτη να ξεκολλάει και να μένει στο χέρι μου, θα ζητούσαν ταπεινά συγγνώμη ξανά και ξανά.

«Τι κάνει;» τσίριξε η Πινέζα.

«Κάτω τα κουλά σου από τη γυναίκα!» ξεφώνισε η δεσποινίδα Φιντς.

«Σε μια στιγμή, αγαπητή» της απάντησα. «Αφήστε με πρώτα να της βγάλω το ψεύτικο πρόσωπο».

Συνέχισα να τραβάω δυνατά τη μύτη. Δυστυχώς είχε πειστώσει και δεν έλεγε να ξεκολλήσει, όσο δυνατά κι αν την τραβούσα. Μιας και ο χρόνος με πίεζε, άφησα τη μύτη κι έπιασα τα παχιά φρύδια. Αποφασισμένη να τα ξεσκίσω. Αλλά ούτε κι εκείνα κουνήθηκαν καθόλου.

«Σταμάτα!» στρίγκλισε η ύπουλη λωποδύτρια, κοπανώντας με για να με διώξει. «Φύγε από κοντά μου!»

Παραδόξως, η μύτη της είχε κοκκινίσει έπειτα από όλο εκείνο το τράδηγμα και πρόσεξα λίγες σταγόνες αίμα να τρέχουν από το αριστερό της φρύδι. Πράγμα που ήταν τρομερά απρόσμενο.

«Άφησέ την ήσυχη, μικρούλα» είπε ο κύριος Άνταμς καθώς με απομάκρυνε μαλακά. «Μη χειροτερεύεις τα πράγματα».

«Είναι παράφρων» είπε η Κακίστρω.

«Και βίαιη» πρόσθεσε η Μυτόγκα.

«Ποτέ δε μου έχουν φερθεί με τόση αγριότητα!» έσκουξε η πληγωμένη γυναίκα. «Ποτέ, σε ολόκληρη τη ζωή μου!»

Ένιωσα ότι θα ήταν έξυπνο εκ μέρους μου να της πω λίγα καλοσυνάτα λόγια για να ηρεμήσω τα πνεύματα. «Δεν πρέπει να κατηγορείτε τον εαυτό σας, αγαπητή. Δε φταίτε εσείς που έχετε τόσο υπέροχα τερατόμορφα χαρακτηριστικά ώστε κάθε σώφρων άνθρωπος να θεωρεί ότι είστε αποκρουστικά μεταμφιεσμένη». Πήγα προς το μέρος της και τη χτύπησα ελαφρά στον ώμο με συμπόνια. «Εγώ λέω να ρίξετε το φταίξιμο στους γονείς σας».

Το χέρι της γυναίκας τινάχτηκε και με δάρεσε κατευθείαν στα μούτρα.

«Τι σατανική γλώσσα» είπε αγριεμένη. «Ένα κορίτσι σαν κι εσένα θα έπρεπε να είναι έγκλειστο».

Το δεξί μου μάγουλο έτσουζε πάρα πολύ αλλά κατάφερα να μην το δείξω. «Μέχρι πρόσφατα με κρατούσαν φυλακισμένη σ' ένα τρελοκομείο, αν σας παρηγορεί αυτό. Πράγμα που δεν ήταν τόσο διασκεδαστικό όσο ακούγεται».

Ακολούθησε μια ψιλοκουδεντούλα για το αν ήμουν παλαβή. Υπερασπιζόμουν παθιασμένα την πνευματική μου υγεία και δεν πρόσεξα τη μικρή άμαξα που ερχόταν διαστικά προς το μέρος μας. Και σταμάτησε στριγκλίζοντας λίγα μόλις μέτρα πιο πέρα. Η αλήθεια είναι ότι έριξα μια ματιά μόνο όταν άνοιξε η πόρτα της άμαξας και πήδηξε έξω μια σκυθρωπή μαυροντυμένη σιλουέτα· το πρόσωπό της ήταν μια μάσκα ψυχρής αποφασιστικότητας και μοχθηρής ευφροσύνης. Η αληθινή δεσποινίδα Όλγουεις κάρφωσε τα μάτια της πάνω μου κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

«Δόξα τω Θεώ! Τη βρήκα!» Με έδειξε με το δάχτυλό της ενώ τα μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα, σαν δυο κουδάδες σε καταιγίδα που ξεχείλιζαν. «Η αγαπημένη μου κόρη, η μικρή μου Άιβυ, το έσκασε, κι εγώ όργωσα την ύπαιθρο όλη νύχτα ψάχνοντάς την».

«Και τη θέλετε πίσω;» είπε η Κακίστρω.

Έκανα μεταβολή και το έβαλα στα πόδια, αλλά δεν έφτασα μακριά. Επειδή το πλάσμα που είχα κα-

τηγορήσει ότι ήταν η δεσποινίδα Όλγουεις και τώρα έκλαιγε με λυγμούς χίμηξε και με άρπαξε παγιδεύοντάς με. «Αυτό που έκανες ήταν τρομερό» είπε. «Το έσκασες από την κακόμοιρη τη μητέρα σου».

«Δεν είναι η μητέρα μου, καθυστερημένη χοντρώλα!» Κοίταξα απελπισμένη τη δεσποινίδα Φιντς. «Η δεσποινίδα Όλγουεις είναι μια δολοφόνος μέγαιρα από έναν άλλο κόσμο – σας παρακαλώ, μην την αφήσετε να με πάρει!»

«Είσαι άρρωστη» είπε σοβαρά η δεσποινίδα Φιντς. «Πρέπει να πας μαζί με τη μητέρα σου».

Οι τρεις αδερφές και ο κύριος Άνταμς κούνησαν το κεφάλι τους καταφατικά συμφωνώντας.

«Το μόνο που θέλω είναι να πάρω πίσω την αγαπημένη μου κόρη!» σπάρραξε η δεσποινίδα Όλγουεις.

«Φυσικά και το θέλεις» δήλωσε η γυναίκα που είχε γραπώσει το χέρι μου. Αγωνίστηκα μανιασμένα, αλλά δεν κατάφερα να ελευθερωθώ. Καθώς με τραβούσε προς τη δεσποινίδα Όλγουεις, πίεσε το κεφάλι της δίπλα στο δικό μου και ψιθύρισε: «Η Φύλακας της Πύλης έχει σχέδια για σένα».

Κι εκείνη τη στιγμή όλα μπήκαν στη θέση τους. Όλο αυτό το πράγμα ήταν μια περίτεχνη πλεκάνη για να με παγιδεύσουν. Η μόνη μου ελπίδα ήταν να δημιουργήσω αντιπερισπασμό. Κι αυτός ήταν ο λόγος που σταμάτησα να παλεύω. «Φέρομαι σαν φρενοβλαδής, συγχωρέστε με, σας παρακαλώ» είπα δυνατά. «Φυσικά και θα πάω μαζί με την αγαπημένη μαμάκα. Αυτό είναι το σωστό».

Η βροχή δυνάμωσε ακόμα περισσότερο: τώρα, όταν χτυπούσε τον δρόμο, σαν να πετάγονταν σπινθήρες.

«Νόμιζα ότι ήταν μια δολοφόνος μέγαιρα από έναν άλλο κόσμο» είπε ειρωνικά η ακόλουθος με τη στραβή μύτη.

Σήκωσα τους ώμους μου. «Κανείς δεν είναι τέλειος, αγαπητή. Κοιτάξτε απλώς τον εαυτό σας».

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, την κλότσησα στο καλάμι όσο πιο δυνατά μπορούσα. Στρίγκλισε μάλλον άγρια κι άρχισε να χοροπηδάει από δω κι από κει, αφήνοντάς με ελεύθερη. Η δεσποινίδα Όλγουεις κινήθηκε εξοργισμένη προς το μέρος μου. Και θεώρησα πως αυτή ήταν η τέλεια στιγμή για να σπρώξω πάνω της τη δαμάλα που χοροπηδούσε. Έπεσαν κάτω και οι δυο και χτύπησαν πάνω στον βρεγμένο δρόμο. Έξοχα! Αλλά η νίκη μου δεν κράτησε πολύ, επειδή ο οδηγός του κάρου πήδηξε όρθιος (δεν είχε καν τραυματιστεί) κι άρχισε να με κυνηγάει.

Βροντές τράνταζαν τον ουρανό καθώς έκανα μεταβολή και άρχισα να τρέχω.

Η δεσποινίδα Όλγουεις έβγαλε μια ύπουλη πολεμική κραυγή ενώ χιμούσα μέσα στο χωράφι. Το σιτάρι χωριζόταν και διαλυόταν κάτω από τα πόδια μου. Ήξερα καλά εκείνη την κραυγή και ήμουν σίγουρη ότι είχε εξαπολύσει μια στρατιά Λοκ να με καταδιώξουν. Και επιβεβαιώθηκα όταν άκουσα τις τρομοκρατημένες κραυγές των συνταξιδιωτών μου –

αναμφίβολα, είχαν μείνει άναυδοι από αυτό που έβλεπαν.

Η βροχή μαστίγωνε το πελώριο χωράφι και ο ουρανός σκοτεινίαζε ακόμα περισσότερο κάθε λεπτό που περνούσε.

«Απλωθείτε και κάντε γρήγορα!» άκουσα τη δεσποινίδα Όλγουεϊς να ουρλιάζει πίσω μου.

«Ναι, αφεντικό!» ξεφώνισαν η κτηνώδης ακόλουθος και ο οδηγός. Κι ύστερα ένιωσα το έδαφος να βροντάει και να τρέμει καθώς το σιτάρι ποδοπατιόταν από άκρη σ' άκρη. Πράγμα που μου έλεγε ότι οι Λοκ –εκείνοι οι άγριοι διώκτες– απλώνονταν προς κάθε κατεύθυνση.

Κάτι πέρασε σφαίρα δίπλα μου μέσα σε μια θολούρα. Σταμάτησα και είδα ένα μονοπάτι τσαλαπατημένου σιταριού που συνέχιζε να επεκτείνεται με ζιγκ ζαγκ. Πρέπει να ήταν ένας Λοκ. Και καθώς έριχνα μια ματιά στο σκοτεινιασμένο χωράφι είδα δεκάδες τέτοια ίχνη να χαράσσονται πάνω του από τα μικροσκοπικά κουκουλοφόρα κτήνη.

Σκέφτηκα να χρησιμοποιήσω το Ωρολόγιο Διαμάντι για να φτάσω στην Πρόσπα, αλλά με τη δεσποινίδα Όλγουεϊς και τους μπράβους της γύρω μου, η λαμπερή ακτινοβολία του πετραδιού μπορεί να πρόδιδε τη θέση μου και να με έπιαναν αιχμάλωτη προτού καταφέρω να μεταδώ. Οπότε άρχισα να τρέχω και πάλι, ενώ η βροχή έτρεχε ποτάμι στο πρόσωπό μου και θόλωνε τα μάτια μου. Το χωράφι εκτεινόταν μέχρι πέρα στον μακρινό ορίζοντα – δεν ήμουν σί-

γουρη προς τα πού να τρέξω. Ή πού θα μπορούσα να κρυφτώ.

«Δε θα το σκάσεις, Άιβυ». Η δεσποινίδα Όλγουέϊς φαινόταν να το διασκεδάζει. «Είμαστε πολύ περισσότεροι και πολύ εξυπνότεροι από σένα. Παραδώσου στη μοίρα σου – μπορεί ακόμα και να το απολαύσεις».

«Ποτέ!» ήθελα να ξεφωνίσω. Αλλά μια και δεν ήμουν παντελώς ηλίθια, δεν είπα λέξη.

Συνέχισα να τρέχω γρήγορα. Έπειτα άκουσα τον ήχο από δυνατές, ακανόνιστες αναπνοές. Γύρισα το κεφάλι μου και είδα με την άκρη του ματιού μου τον οδηγό του κάρου που ορμούσε προς το μέρος μου μέσα από τα στάχνα. Οπότε έστριψα απότομα αριστερά. Και τότε εντόπισα την πέτρινη αγροικία που είχαμε δει από τον δρόμο. Μιας και δεν είχα άλλες επιλογές, άρχισα να τρέχω διαστικά προς τα κει.

Αλλά όχι για πολύ. Ένα χέρι με νύχια τινάχτηκε και γράπωσε τον αστράγαλό μου. Κι έπεσα φαρδιά πλατιά στο έδαφος· οι συστάδες του σιταριού με δοήθησαν να πέσω στα μαλακά. Σήκωσα το βλέμμα μου και είδα τον μικρό ρασοφόρο κακούργο· το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο μέσα σ' εκείνη την απειλητική κουκούλα. Τον άκουσα να συρίζει σαν ατμομηχανή. Έπειτα χίμηξε βγάζοντας τα νύχια του.

Σε μια έκρηξη αγριότητας –μιας κι έχω ταλέντα και ικανότητες μεθυσμένου ναυτικού– του έδωσα μια δυνατή κλοτσιά. Το κοντοστούπικο κάθαρομα πετάχτηκε προς τα πίσω χτυπώντας στο λασπωμένο έδα-

φος και στριφογυρίζοντας αρκετές φορές. Αλλά εγώ είχα ήδη σηκωθεί όρθια και έτρεχα σφαίρα προς την αγροικία.

«Να τη!» ούρλιαξε η ακόλουθος. «Αφεντικό, εκεί πέρα είναι!»

Έπεσα αμέσως στα γόνατα. Άρχισα να μπουσουλάω ανάμεσα στα στάχυα σαν μωρό. Άκουσα ήχο δημάτων πίσω μου και κάποιον να σφυρίζει. Έπεσα ακόμα πιο χαμηλά. Συνέχισα να κινούμαι. Και τότε πρόσεξα το πέτρινο πηγάδι. Πίσω ακριβώς από την αγροικία.

«Πού είναι;» γάδγισε η δεσποινίδα Όλγουεις.

«Την έχασα, αφεντικό» είπε η ακόλουθος.

«Τότε ξαναδρές την, ανόητη!»

Ο ουρανός τραντάχτηκε και το έδαφος σείστηκε. Άκουγα δυο τρεις Λοκ εκεί κοντά που μούγκριζαν σαν καταιγίδα. Οπότε έτρεξα με μικρά δήματα προς το πηγάδι. Σκαρφάλωσα τον μικρό πέτρινο τοίχο. Κι έβαλα τα πόδια μου μέσα στον ξύλινο κουβά. Ένα μακρύ σκοινί ήταν δεμένο με κόμπο στον κουβά και κουλουριαζόταν γύρω από το δίντσι. Άρπαξα τη λαβή και τη γύρισα αργά.

Τουλάχιστον, αυτό ήθελα να κάνω. Δυστυχώς, το δίντσι είχε άλλα σχέδια. Το σκοινί άρχισε να ξετυλίγεται γρήγορα καθώς ο κουβάς έπεφτε μέσα στο σκοτάδι. Ήμουν έτοιμη να κλείσω τα μάτια μου και να προσευχηθώ για μια μαλακιά προσγείωση, όταν ο κουβάς χτύπησε στον πάτο και διαλύθηκε κάτω απ' το σώμα μου. Η πρόσκρουση ήταν από κείνες τις

βίαιες που προκαλούν μελανιές. Αλλά είμαι μια πολύ καθωσπρέπει νεαρή κυρία για να αναφέρω ότι ο πόνος σφυροκοπούσε τον πεινό μου σαν να είχα φάει χίλιες ξυλιές.

Το νερό λίμναζε γύρω μου: η βροχή που έπεφτε μέσα δεν είχε πού αλλού να πάει. Η μυρωδιά ήταν αποκρουστικά υγρή και ο στρογγυλεμένος τοίχος ιδιαίτερα γλιστσιασμένος. Άκουγα την ακόλουθο πάνω ψηλά να φυσάει και να ξεφυσάει. Έπειτα πέρασε μια σκιά και μάντεψα ότι είχε φτάσει στο πηγάδι. Κόλλησα στον τοίχο. Έκλεισα τα μάτια μου.

«Λοιπόν;» Ήταν η δεσποινίδα Όλγουεϊς. «Είναι εκεί κάτω;»

«Δε νομίζω, αφεντικό» ακούστηκε η απάντηση με ένα αγκομαχητό.

«Πού να πάρει! Δε γίνεται να εξαφανίστηκε το κορίτσι ως διά μαγείας».

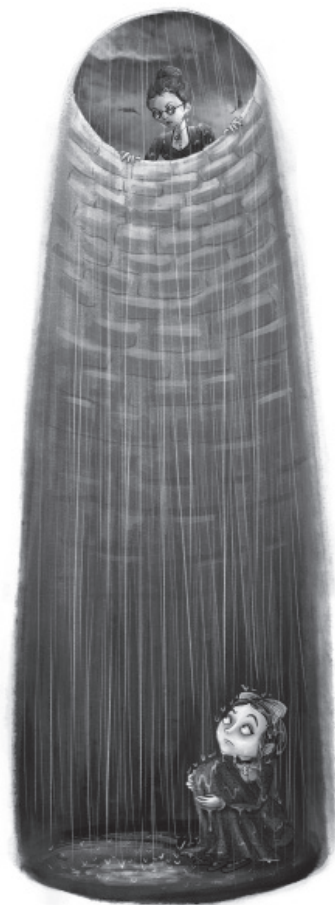
«Υποπεύομαι ότι μετέβη στην Πρόσπα» είπε ο οδηγός του κάρου.

«Όχι» είπε η δεσποινίδα Όλγουεϊς. «Αν είχε κάνει κάτι τέτοιο, θα 'χαμε δει τη λάμψη του πετραδιού». Ακολούθησε μια μεγάλη παύση. Έπειτα η δεσποινίδα Όλγουεϊς ούρλιαξε πιο δυνατά από τη βροχή. «Ξέρω ότι μπορείς να μ' ακούσεις, Άιβυ, όπου κι αν κρύβεσαι! Ίσως θα σ' ενδιέφερε να μάθεις ότι επισκέφτηκα τη μικρή σου αγροικία δίπλα στη θάλασσα – ο φίλος σου ο Τζάγκο δε με καλωσόρισε και τόσο θερμά».

Κάλυψα το στόμα μου για να εμποδίσω την άναρθρη κραυγή που απειλούσε να δραπετεύσει.

«Αγωνίστηκε αξιέπαινα». Η δεσποινίδα Όλγουεϊς γέλασε μοχθηρά. «Φοβάμαι ότι μπορεί να του έσπασα το χέρι. Τρομερά αντιαθλητικό από την πλευρά μου. Άιδου, αν θες να ξαναδείς τον Τζάγκο, τότε φανερώσου. Φανερώσου, διαφορετικά το αγόρι θα πεθάνει!»

Πόσο ήθελα να παραδοθώ. Αλλά μπορούσα να

είμαι σίγουρη ότι η δεσποινίδα Όλγουεϊς θα απελευθέρωνε τον Τζάγκο μόλις θα έπιανε εμένα; Δε μου έδινε την εντύπωση ότι ανήκε στις πιο έντιμες φρενοβλαβείς δολοφόνους. Προς το παρόν θα έπρεπε να πιστέψω ότι ο Τζάγκο ήταν για κείνη πιο πολύτιμος ζωντανός παρά νεκρός. Οπότε παρέμεινα σιωπηλή.

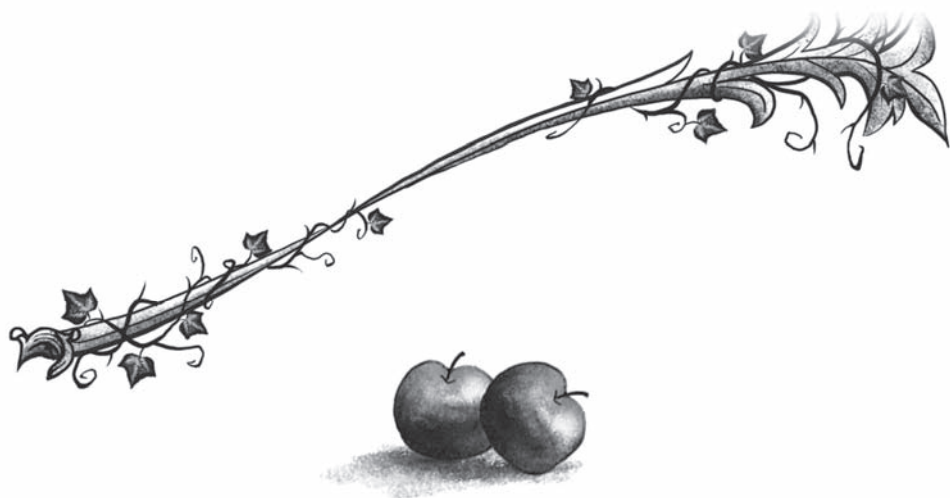
«Ελάτε, θα ψάξουμε την αγροικία» έδωσε εντολή η δεσποινίδα Όλγουεϊς.

Η βροχή έπεφτε καταρρακτωδώς. Ήταν ανελέητη. Οργισμένη. Ακόμα κι όταν μαζεύτηκα και κόλλησα στον στρογγυλεμένο τοίχο, εκείνη συνέχισε να έρχεται για να με πάρει. Γέμιζε το πηγάδι μέχρι που το σώμα μου άρχισε να σφίγγεται και να πονάει. Το κρύο ήταν τόσο τσουχτερό και δίκαιο, που άρχισα να πιστεύω ότι η βροχή είχε χωθεί κάτω από το δέρμα μου, είχε σπάσει τα κόκαλά μου και είχε γεμίσει το μεδούλι μου μέχρι που το πάγωσε. Ο ουρανός βρόνταγε και μούγκριζε σαν θυμωμένος γίγαντας. Το νερό είχε φτάσει στη μέση μου πλέον. Κι εγώ δεν ένιωθα πια τα χείλη μου.

Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι από τη μεγάλη μου απόδραση.

2*

«**Σ**υπνάει».

Η φωνή ήταν αχνή και μακρινή. Οπότε προσποιήθηκα ότι δεν την άκουσα. Επειδή βρισκόμουν σε ένα εντελώς διαφορετικό μέρος. Σε έναν κήπο πνιγμένο στα ζιζάνια και τα αγριολούλουδα πηδώντας παιχνιδιάρικα από πέτρα σε πέτρα. Ο ήλιος έλουζε το πρόσωπό μου. Τα πόδια μου ήταν γυμνά. Και βρόμικα μάλλον. Τα χέρια μου κλαράκια αδύνατα. Η κοιλιά μου γουργουρίζε από την πείνα. Πίσω μου βρισκόταν ένα ταπεινό λευκό αγροτόσπιτο με αχυροσκεπή.

«Βιάσου, Χένρυ. Δώσ' μου το πανί. Ζεματάει από τον πυρετό».

Άκουσα την πόρτα του αγροτόσπιτου να ανοίγει πίσω μου. Ο ήχος αυτός με πλημμύρισε με ένα ντελίριο ενθουσιασμού, αν και δεν μπορούσα να καταλά-

δω το γιατί. Αλλά ήξερα ότι έπρεπε να δω ποιος είχε βγει από κείνο το σπίτι. Οπότε στριφογύρισα. Τη στιγμή που ένα κρύο βρεγμένο πανί έπεφτε στο μέτωπό μου. Δε χρειάστηκε τίποτε άλλο. Τα μάτια μου τρεμπόπαιξαν και άνοιξαν, και με καλωσόρισε ένα ευγενικό και τρυφερό χαμόγελο.

«Άρχιζα να πιστεύω ότι δε θα ξυπνούσες ποτέ». Η γυναίκα ήταν μεσόκοπη, με λεπτό χλωμό πρόσωπο και ξανθά μαλλιά σαν άχυρα. «Πώς νιώθεις;»

Κύματα ενός επίμονου πόνου διαπερνούσαν τους μυσ και τα κόκαλά μου. «Πού θρίσκομαι;» είπα.

«Στο Αγρόκτημα Χάρρινγκτον» ακούστηκε μια φωνή από την άλλη άκρη του δωματίου.

Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα έναν ψηλό άντρα με σκούρα γενειάδα και ανακατωμένα μαλλιά. Φαινόταν μάλλον σκυθρωπός καθώς δημάτιζε πέρα δώθε μέσα στο λιτά επιπλωμένο υπνοδωμάτιο.

«Με λένε Μάργκαρετ» είπε η γυναίκα. «Κι αυτός είναι ο σύζυγός μου, ο Χένρυ».

«Πώς έφτασα εδώ;»

«Να μια πολύ καλή ερώτηση» είπε ο Χένρυ. «Πήγα να ελέγξω τα χωράφια μου μετά την καταιγίδα και σε βρήκα να επιπλέεις μέσα στο πηγάδι. Ήσουν αδύναμη και άψυχη... Ήμουν σίγουρος πως ήσουν νεκρή».

«Πώς σε λένε;» ρώτησε η Μάργκαρετ πιέζοντας και πάλι ελαφρά το μέτωπό μου με το πανί.

«Εσμεράλδα Κάμπατζ». Μου φάνηκε φρόνιμο, δεδομένων των συνθηκών.

«Τι σου συνέβη, Εσμεράλδα;» Η Μάργκαρετ κά-

θισε στο κρεβάτι δίπλα μου. «Πώς κατέληξες στο πηγάδι μας μισοπνιγμένη;»

«Και τι συνέβη σ' εκείνο το χωράφι;» είπε ο σύζυγός της. «Οι καλλιέργειές μου ποδοπατήθηκαν, η σοδειά μου καταστράφηκε – ποτέ δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο σε όλη μου τη ζωή».

«Είναι παράξενη ιστορία». Ανακάθισα κι ένιωσα το κεφάλι μου να γυρίζει από τη ζαλάδα. Έκλεισα τα μάτια μου μια στιγμή για να συνέλθω. «Έκανα οπιοστόπ σε ένα από κείνα τα υπέροχα περιοδεύοντα φρικ σόου. Είχαμε σταματήσει έξω από την αγροικία σας, όταν η κυρία με τη γενειάδα το έβαλε στα πόδια. Όπως φαντάζεστε, ο παρουσιαστής έγινε έξω φρενών. Πρόσταξε τον δικέφαλο πυγμαίο κι έξι χιμπατζήδες που μιλάνε να μπουν στο χωράφι και να τη φέρουν πίσω. Πήγα να βοηθήσω κι εγώ, μιας και είμαι ένα θαυμάσιο κορίτσι, και καθώς κοιτούσα μέσα στο πηγάδι σας, σκόνταψα κι έπεσα μέσα».

Ο αγρότης και η σύζυγός του αντάλλαξαν ματιές.

«Είναι ακόμα άρρωστη;» είπε η Μάργκαρετ στον σύζυγό της.

Κάτι που ήταν αληθινό – αλλά αρκετά παράξενο. Ήμουν σίγουρη ότι δε γινόταν να αρρωστήσω, αφού ήμουν μισοπεθαμένη κι εκπληκτική σε κάθε τομέα. «Πόσο καιρό είμαι εδώ;»

«Τρεις μέρες». Μου φάνηκε ότι η Μάργκαρετ ήταν έτοιμη να πει και κάτι ακόμα. Αλλά, αντιθέτως, ξανάριξε μια ματιά στον σύζυγό της. Πράγμα που έκανε τον κόμπο στο στομάχι μου να σφιχτεί.

«Τη μέρα της καταιγίδας» είπε ο Χένρυ «κάποιοι τύποι ήρθαν στην πόρτα μας ψάχνοντας για ένα κορίτσι. Είπαν πως το 'χε σκάσει απ' το σπίτι του».

«Επειτα, όταν ο Χένρυ σε βρήκε στο πηγάδι, συμπεράναμε ότι εσένα έψαχναν» είπε μαλακά η Μάργκαρετ.

«Εκείνοι οι τύποι είχαν απίστευτη προεμύρα να σε βρουν» πρόσθεσε ο Χένρυ, κοιτάζοντας οπουδήποτε αλλού εκτός από μένα. «Ειδικά η γυναίκα. Πρόσφερε πενήντα λίρες αμοιβή αν σε βρίσκαμε».

Η δεσποινίδα Όλγουεις ήταν καθ' οδόν! Πήδηξα από το κρεβάτι και το κεφάλι μου γύρισε πιο έντονα από πριν.

«Αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να κάνουμε εμείς κάτι τέτοιο» είπε η Μάργκαρετ ενώ με βοηθούσε να σηκωθώ και να περπατήσω. «Ούτε για όλα τα χρήματα του κόσμου. Δεν πιστέψαμε μήτε τα δάκρυα μήτε τις υποσχέσεις εκείνης της γυναίκας. Έτσι δεν είναι, Χένρυ;»

Αλλά ο Χένρυ δεν απάντησε. Απλώς έδειξε τον λαιμό μου. «Το περιδέραιο που φοράς – φαίνεται ιδιαίτερα ακριβό».

Το χέρι μου πήγε ενστικτωδώς στο Ωρολόγιο Διαμάντι – βρισκόταν ακόμα κάτω από το νυχτικό μου. «Ένα δώρο απ' την κυρία με τη γενειάδα» είπα. «Πολύ όμορφο, αλλά άνευ αξίας».

Ο αγρότης κούνησε το κεφάλι του. «Αυτοί οι τύποι που σε ψάχνουν είναι κακοί άνθρωποι;»

Αποφάσισα ότι η αλήθεια ήταν η καλύτερή μου επιλογή. «Ναι. Πολύ κακοί».

«Τότε λυπάμαι, Εσμεράλδα».

Η Μάργκαρετ έτρεξε στο πλευρό του συζύγου της.
«Για ποιο λόγο λυπάσαι;»

Τα δυνατά χτυπήματα στην πόρτα της αγροικίας έδωσαν την απάντηση.

Η Μάργκαρετ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή. «Χένρυ, τι έκανες;»

Το σφυροκόπημα στην πόρτα έγινε πιο επιτακτικό.

«Είναι πενήντα λίρες, Μάργκαρετ, και η σοδειά είναι μισοκατεστραμμένη». Ο Χένρυ κούνησε το κεφάλι του ντροπιασμένος. «Λυπάμαι, αλλά τι άλλη επιλογή είχα;»

«Θα μπορούσατε να είχατε δουλώσει το στόμα σας, άπληστε δλαμμένε» είπα μάλλον αυστηρά.

Η πόρτα δεχόταν απίστευτο σφυροκόπημα κι εγώ ήμουν σίγουρη ότι θα υποχωρούσε σύντομα.

«Θα τους πω ότι έκανα λάθος» είπε ο Χένρυ.

«Μείνε εδώ, Εσμεράλδα» είπε η Μάργκαρετ. «Καθένα κακό δε θα σε βρει. Θα τους στείλουμε από κει που ήρθαν».

Η κακόμοιρη γυναίκα ήταν ελαφρόμυαλη, αλλά τόσο ευγενική! Ο αγρότης και η σύζυγός του δγήκαν διαστικά από το δωμάτιο και έκλεισαν την πόρτα. Εγώ έβγαζα ήδη το νυχτικό κι ετοιμαζόμουν να πιάσω το φόρεμά μου (που ήταν διπλωμένο τακτικά πάνω στην καρέκλα). Καθώς το περνούσα πάνω από το κεφάλι μου, άκουσα μεγάλη φασαρία από την άλλη πλευρά της πόρτας.

«Φύγετε από μπροστά μου, αλλιώς θα το μετανιώ-

σετε!» Ήταν η κτηνώδης ακόλουθος της δεσποινίδας Όλγουεις. «Πού είναι;»

«Δεν την έχουμε εμείς!» δήλωσε με θάρρος η Μάργκαρετ.

Είχα μισοβγεί από το παράθυρο όταν άκουσα τη Μάργκαρετ να ουρλιάζει. Και μετά τον ήχο επίπλων που έπεφταν στο πάτωμα. Έπειτα η πόρτα του μικρού υπνοδωματίου έσπασε και άνοιξε. Πέρασα τα πόδια μου πάνω από το περβάζι και πήδηξα.

Πόνος κατέκλυσε τα πόδια μου καθώς προσγειωνόμουν στο παρτέρι. Η αγροικία ήταν χτισμένη σε ένα μικρό ξέφωτο, οπότε η μοναδική οδός διαφυγής ήταν το χωράφι με το σιτάρι. Αλλά ήξερα πως δεν είχα τη δύναμη να τρέξω πιο γρήγορα από κείνους.

«Πιάστε την!» φώναξε δυνατά η ακόλουθος από το παράθυρο του υπνοδωματίου.

«Δε θα πάει μακριά!» της απάντησε ένας άντρας ουρλιάζοντας.

Κοίταξα πίσω και είδα τον οδηγό να στρίβει στο πλάι της αγροικίας, τρέχοντας ξέφρενα. Πηλάλησα ως την άλλη άκρη της αυλής· ιδρώτας έσταζε από το πρόσωπό μου. Και τότε είδα το κάρο του κακούργου. Ήταν άδειο, ενώ τα δύο άλογα μασουλούσαν ευτυχισμένα χορτάρι.

«Αφήστε την ήσυχη!» άκουσα τη φωνή της Μάργκαρετ.

«Βιάσου, Φλάντερς!» μούγκρισε η ακόλουθος. «Μην την αφήσεις να ξεφύγει!»

Πήδηξα πάνω στο κάρο. Άρπαξα τα χαλινάρια. Τα κατέδασα με δύναμη στις πλάτες των αλόγων. Καθώς οι τροχοί άρχισαν να γυρίζουν, ο οδηγός ξεπρόδαλε και με πλησίασε απειλητικά. Άρπαξε το κάγκελο του σκαλοπατιού και άρχισε να ανεβαίνει. Οπότε έπιασα το μαστίγιο και το κατέδασα με λύσσα στο χέρι του. Έσκουξε σαν χαμένο πρόβατο, άφησε το κάγκελο κι έπεσε με δύναμη στο έδαφος.

Τα άλογα κάλπαζαν ήδη. Σκούπισα τον ιδρώτα από το πρόσωπό μου και γύρισα την άμαξα προς τον κεντρικό δρόμο. Όλη την ώρα έριχνα κλεφτές ματιές πίσω μου. Ανησυχούσα μήπως η δεσποινίδα Όλγουεις με ακολουθούσε. Αλλά δεν έβλεπα κανένα ίχνος της.

Καθώς το κάρο βρυχιόταν πάνω στον χωματόδρομο, προσπάθησα να ηρεμήσω το μυαλό μου. Να σκεφτώ ξεκάθαρα και τα σχετικά. Έπρεπε να φτάσω στο Λονδίνο. Να ελευθερώσω την Αναστασία από το Λάσγουντ. Να ταξιδέψω στον Οίκο Πρόσπα και να φέρω σπίτι τη Ρεβέκκα. Η επόμενη ώρα κύλησε αργά. Οι σκέψεις μου ήταν ακόμα κουδάρι. Ο δρόμος απλωνόταν ατελείωτος. Πόνος περόνιαζε τα κόκαλά μου. Πόσο ήθελα μέχρι να φτάσω στο Λονδίνο; Ωρες; Μέρεις; Βδομάδες;

Δεν ήξερα. Χωρίς να το καταλάβω, είχα οδηγήσει την άμαξα στην άκρη του δρόμου, σταματώντας κάτω από μια ιτιά. Τα χαλινάρια χαλάρωσαν στα χέρια μου. Τα μάτια μου έκλεισαν. Μόνο για μια στιγμή. Λαχταρούσα να αναπαυτώ λιγάκι. Να ησυχάσω και να ξεκουραστώ απολαυστικά για λίγο.

«Ει, είσαι καλά;»

Τινάχτηκα και ξύπνησα. «Συγγνώμη;»

«Σε ρώτησα αν είσαι καλά».

«Ναι, αγαπητή, μια χαρά είμαι, τέλεια».

Μια άμαξα ήταν σταματημένη δίπλα μου, φορτωμένη με καλάθια γεμάτα φρούτα και λαχανικά. Την οδηγούσε μια εύσωμη γυναίκα με υπερβολικά κατακόκκινα μάγουλα. «Δε φαίνεσαι μια χαρά» είπε. «Στην πραγματικότητα, φαίνεται να έχεις τα χάλια σου».

«Ένα κρουλόγημα έχω». Κούνησα το χέρι μου προς τον δρόμο. «Και τώρα, κάντε μου τη χάρη και συνεχίστε το ταξίδι σας».

«Πού πηγαίνεις;»

«Στο Λονδίνο».

Η γυναίκα ρουθούνισε. «Α... είναι πράγματι μακριά».

«Πού δρίσκομαι ακριβώς;»

«Στο Γουίντσεστερ» ήρθε η απάντηση. «Γιατί οδηγείς για το Λονδίνο μονάχη σου, λοιπόν;»

«Η γιαγιά μου αρρώστησε ξαφνικά» είπα γρήγορα. «Την πάτησε ένας ελέφαντας στον κεντρικό δρόμο – την έκανε κομμάτια, την κακομοίρα. Πάω να τη φροντίσω». Κοίταξα τα άφθονα φρούτα και λαχανικά και μου ήρθε μια λαμπρή ιδέα. «Πηγαίνετε στην αγορά;»

«Ναι».

«Μήπως πουλάνε κάρα και άλογα σ' αυτή την αγορά;»

«Πότε πότε».

Χρησιμοποίησα το μανίκι του φορέματός μου για να σκουπίσω το μουσκεμένο μου μέτωπο. «Τέλεια. Δείξτε μου τον δρόμο».

Η γυναίκα σήκωσε τους ώμους, μαστίγωσε το αλόγο της και ξεκίνησε – εγώ την ακολουθούσα από κοντά. Η αγορά ήταν πολύ κοντά, πίσω ακριβώς από την πλατεία του χωριού. Ήταν γεμάτη κάρα και πάγκους που πουλούσαν φρούτα, λαχανικά, αυγά και κομμάτια κρέας. Και κάθε λογής κατσαρόλες και τηγάνια και εργαλεία. Στην άλλη άκρη υπήρχαν λίγα καματερά αλόγα δεμένα σε έναν στύλο με μια πινακίδα που έγραφε «ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΛΟΓΑ, ΜΙΑ ΛΙΠΑ ΤΟ ΕΝΑ». Οπότε κατευθύνθηκα προς τα κει.

Είχα καταλάβει ότι δεν είχα τη δύναμη να οδηγήσω όλη αυτή την απόσταση μέχρι το Λονδίνο. Κι ανησυχούσα μήπως έπεφτα πάνω στη δεσποινίδα Όλγουεϊς στον κεντρικό δρόμο. Οπότε χρειαζόμουν ένα άλλο μέσο – κι ένα άνετο ταξίδι με τρένο μού φαινόταν η καλύτερη λύση.

Γι' αυτό τον λόγο πλησίασα έναν άντρα που φρόντιζε τα ζωντανά και σκάλιζε τα δόντια του κάτω από την πινακίδα. Του πρόσφερα το κάρο και τα δυο μου αλόγα. Ο εξοργιστικός τύπος φάνηκε ιδιαίτερα καχύποπτος όσον αφορά την πρότασή μου. Με ανέκρινε αρκετή ώρα ρωτώντας με πολλές λεπτομέρειες.

Του επισήμανα πόσο εξάίσια ήταν τα αλόγα κι ότι είχα την άδεια του μονοπόδαρου πατέρα μου να διαπραγματευτώ. Παζαρέψαμε για λίγη ώρα (η πρώτη

του προσφορά ήταν εγκληματικά χαμηλή) προτού καταλήξουμε σε συμφωνία – πέντε λίρες για όλα.

«Υπάρχει μόνο ένας όρος» πρόσθεσα χώνοντας τα χαρτονομίσματα στην τσέπη μου. «Πρέπει να με πάτε στον κοντινότερο σιδηροδρομικό σταθμό».

Δώσαμε τα χέρια και ξεκινήσαμε αμέσως.

Είχε σκοτεινιάσει όταν το τρένο μπήκε στον σιδηροδρομικό σταθμό Γουότερλου. Είχα κοιμηθεί σε όλο το ταξίδι μέχρι το Λονδίνο, στην άνεση της πρώτης θέσης. Αλλά, όταν ξύπνησα, δεν ένιωθα αναζωογονημένη. Το κεφάλι μου σφυροκοπούσε. Το σώμα μου πονούσε. Τη μια στιγμή ένιωθα ζέστη και την επόμενη παγωμένη ως το κόκαλο.

Έφυγα διαστικά από τον σταθμό, θγαίνοντας σε έναν πολυσύχναστο δρόμο που ακτινοβολούσε κάτω από το φως που έριχναν οι λάμπες γκαζιού. Μια ελαφριά ψιχάλα έκανε το λιθόστρωτο να λαμπυρίζει. Κόσμος πηγαινοερχόταν διαστικά προς κάθε κατεύθυνση. Καθώς κοιτούσα γύρω μου για κάποια άμαξα, πρόσεξα ένα αλητάκι στην απέναντι πλευρά του δρόμου – φορούσε κόκκινο πανωφόρι γεμάτο μπαλώματα και, απ' ό,τι φαινόταν, με έβρισκε τρομερά ενδιαφέρουσα. Συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια. Μια άμαξα έστριψε από τη γωνία και της έκανα νόημα να σταματήσει.

«Πού πάτε, δεσποινίδα;» ρώτησε ο οδηγός.

«Στην οδό Γουίνσλοου» απάντησα μπαίνοντας μέσα.

«Δεν είναι καλό αυτό το σημείο της πόλης». Ο οδηγός σήκωσε το καπέλο του για να ξύσει το κεφάλι του. «Είστε σίγουρη;»

«Στην οδό Γουίνσλοου» ξαναείπα. «Όσο πιο γρήγορα μπορείτε».

Καθώς προχωρούσαμε, το μυαλό μου επέστρεψε και πάλι στην αποστολή μου. Σύμφωνα με τη δεσποινίδα Όλγουεϊς, η οδός Γουίνσλοου ήταν το *μοναδικό* μέρος από το οποίο μπορούσα να μεταβώ, αν επιθυμούσα, στον Οίκο Πρόσπα – όπου κρατούσαν τη Ρεβέκκα. Σ' εκείνο το διαβολικό κτίριο όπου ήταν σκλαβωμένες όλες οι αθώες ψυχές που είχαν φορέσει το Ωρολόγιο Διαμάντι. Χρησιμοποιούνταν ως Θεραπευτές για να γιατρέψουν την επιδημία που μάστιζε την Πρόσπα εδώ κι αιώνες.

Χτύπησα ελαφρά το Ωρολόγιο Διαμάντι κάτω από το φόρεμά μου. Όσο ελεεινά κι αν ένιωθα, με συνάρπαξε η σκέψη ότι θα έβλεπα σύντομα τη Ρεβέκκα. Παρότι δεν ήμουν εντελώς σίγουρη με ποιο τρόπο θα την ελευθέρωνα από τον Οίκο Πρόσπα, ήξερα ότι αυτή τη φορά δε θα έφευγα από κείνο τον κόσμο χωρίς τη φίλη μου.

Ο οδηγός με άφησε στην αρχή του δρόμου. Ήταν τόσο έρημος και θλιβερός όσο τον θυμόμουν. Μια μακριά σειρά από σκοτεινά κτίρια, παράθυρα με κάγκελα και μπογιά που ξεφλούδιζε. Οι φανοστάτες με τις λάμπες γκαζιού σχημάτιζαν μικρές λιμνούλες φωτός γύρω τους, αλλά δεν ήταν αρκετό γι' αυτό το ζοφερό μέρος. Δεν υπήρχε ψυχή πέρα από μια διερχόμενη άμαξα.

Περπάτησα όσο πιο γρήγορα μου επέτρεπαν τα πονεμένα πόδια μου, με τη σκέψη μου στη Ρεδέκκα. Προσδοκώντας τη στιγμή που θα ζωντάνευε το πετράδι. Πέρασα στην απέναντι πλευρά του δρόμου πηγαίνοντας διαστικά προς τον προορισμό μου – τον κενό χώρο ανάμεσα σε μια βιοτεχνία παπουτσιών κι ένα εγκαταλειμμένο οικοτροφείο. Κάποτε εκεί υπήρχε κάποιο κτίριο, αλλά τώρα το μόνο που είχε απομείνει ήταν σωροί από τούβλα κι ένα μέρος του τοίχου. Μια εξώπορτα και η κάσα γύρω της. Μια γανιασμένη μπρούντζινη πινακίδα.

Αυτό ήταν το σημείο στο οποίο ο Οίκος Πρόσπα είχε αναδυθεί μπροστά μου.

«Ρεδέκκα» ψιθύρισα. «Έρχομαι, αγαπητή».

Κρατούσα τη φίλη μου στο κέντρο του μυαλού μου. Όπως και τον Οίκο Πρόσπα. Περιμένοντας το βουητό να πλημμυρίσει τον αέρα σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Περιμένοντας να νιώσω το Ωρολόγιο Διαμάντι ζεστό πάνω στο δέρμα μου να ακτινοβολεί εκθαμβωτικά. Περιμένοντας την οδό Γουίνσλοου να λυγίσει και να λιώσει σαν υγρή μπογιά που στάζει από έναν καμδά.

Αλλά δεν έγινε τίποτα. Το πετράδι έμενε κρύο. Το μόνο ζεστό πράγμα ήταν το εμπύρετο δέρμα μου. Στάθηκα εκεί πάρα πολλή ώρα λαχταρώντας να κάνει τη δουλειά του το διαμάντι. Το περιδέραιο δε με είχε απογοητεύσει ποτέ άλλοτε. Το τράβηξα και το κοίταξα ανυπόμονα. Αλλά το μόνο που έδλεπα ήταν ένα εκθαμβωτικό πετράδι που άστραφτε κάτω από

το φως του φανοστάτη. Καμία ζέστη. Κανένα φως.
Καμία ζωή.

Γιατί είχε σταματήσει να δουλεύει το πετράδι; Μήπως το είχα εξαντλήσει; Όχι, η δεσποινίδα Φροστ ποτέ δε μίλησε για κάτι τέτοιο. Το κεφάλι μου σφυροκοπούσε και το σώμα μου πονούσε. Και μου πέρασε από το μυαλό ότι η αρρώστια μου ίσως να είχε

κάποια σχέση μ' αυτό το μυστήριο. Ίσως έπρεπε να είμαι καλά, να είμαι δυνατή, για να ζωντανέψει το Ωρολόγιο Διαμάντι και να με βοηθήσει να μεταδώ στην Πρόσπα.

Με βαριά καρδιά περπάτησα προς τη βιοτεχνία παπουτσιών και κάθισα στην εξώπορτα. Το μέρος αυτό ήταν εξίσου καλό με οποιοδήποτε άλλο για να ξεκουραστώ. Ένωθα σαν να μαζευόταν γύρω μου ο κρύος αέρας. Αγκάλιασα τα γόνατά μου και προσπάθησα να σταματήσω τα δόντια μου που χτυπούσαν. Η κατάσταση δεν ήταν ιδανική· δε γινόταν να το αρνηθώ αυτό. Αλλά ήμουν αισιόδοξη ότι τα πράγματα θα ήταν καλύτερα το πρωί. Έτσι γίνεται τις περισσότερες φορές. Το Ωρολόγιο Διαμάντι θα δούλευε και πάλι. Έπρεπε να δουλέψει.

Τέτοιες σκέψεις ήταν τόσο ευπρόσδεκτες όσο και ο ζεστός ήλιος. Αλλά δεν κράτησαν πολύ. Επειδή το είχα ήδη δει. Στεκόταν στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Το αγόρι από τον σιδηροδρομικό σταθμό. Εκείνο με το κόκκινο πανωφόρι που ήταν γεμάτο μπαλώματα. Και δεν ήταν μόνο του. Δίπλα του στεκόταν ένας άντρας με εξαιρετικό λευκό κοστούμι και ημίψηλο. Έδινε μερικές πένες στο αλητάκι. Το αγόρι έφυγε τσεπώνοντας την αμοιβή του. Τότε ο καλοντυμένος τύπος έστρεψε την προσοχή του πάνω μου.

«Ξόδεψα αρκετό χρόνο ψάχνοντας για σένα, Άιβυ Πόκετ!» φώναξε ο άντρας με τα λευκά, ανασηκώνοντας το καπέλο του με μεγάλη επισημότητα. «Έχω νέα από ένα παλιό φιλικό σου πρόσωπο».

Ένα παλιό φιλικό μου πρόσωπο; Το αίμα μου πάγωσε. Πρέπει να ήταν κάποιος από τους μπράδους της δεσποινίδας Όλγουεϊς. Καθώς κατέβαινε τον δρόμο, το κάθαρμα επιτάχυνε το δήμα του. Πήδηξα όρθια, αγνοώντας τον πόνο στα κόκαλά μου, και κατέβηκα τρέχοντας την οδό Γουίνσλοου.

